

[Statsministeren.]

valutaopgørelser siden udgangen af juli haft positive opgørelser. En del af det valutaoverskud, der herved er blevet noteret på den løbende betalingsbalance, er tilvejebragt ved lån, hvilket vel også må være rimeligt for et land, der udvider sit produktionsliv så kraftigt, som Danmark gør det i disse år. Men en del af det valutaoverskud, der er konstateret, er reelt overskud og er et udtryk for, at vor handelsbalance har været inde i en bedring, og et udtryk for, at vor industrieksport har opnået ganske beundringsværdige fremskridt. Selv rentefoden har i den sidste måneds tid eller mere været faldende. Jeg skal ikke lægge mere vægt på det, end man kan ud fra de gældende forudsætninger, men det er dog en kendsgerning, at det er lykkedes at opnå et vist rentefald, som den politik, vi fører, gerne skulle sikre en fortsættelse af.

Det, der er vor opgave, er som sagt at føre en økonomisk politik, der sikrer balancen i dansk økonomi, men sikrer denne balance uden at bremse fremskridtet, så at hele den ekspansion, der er i gang, kan fortsætte, og at den høje beskæftigelse kan fastholdes. Dette må være hovedsigtet, og når vi dette, tror jeg ikke, man kan kritisere os for at have brugt for små midler, som jeg forstod hr. Niels Westerby ville det.

Ja, jeg er hermed allerede inde i en politisk vurdering af de indgåede forlig. Det er jo faktisk betydningsfulde forlig, hvad enten man nu vil kalde dem helstore eller halvstore. Vi har opnået forlig omkring boligproblemerne, vi har opnået finanspolitisk forlig, og vi har opnået en køreplan for skattereformen. Jeg tror, det er ganske betydningsfulde resultater, der er nået.

Det er selvfølgelig rigtigt, at det, der har sat hele denne forhandlingsomgang i gang, og som har gjort det muligt, at vi på et så tidligt tidspunkt i det nye år står med så betydningsfulde arbejdsresultater i hænderne, er, at regeringen den 2. december fremsatte sine afgiftsforslag. Det var og er min opfattelse og regeringens opfattelse, at disse afgifter er en aktuell økonomisk-politisk nødvendighed. Da kreditrationeringen blev indført i sommer, var det for regeringens vedkommende en forudsætning, at de ret stramme kreditregler, der var nødvendige og også forsvarlige i en overgangs-

periode, gradvis skulle lempes igen, så at byggerytmen ikke blev brudt. Men vi måtte lægge vægt på, at for at man med god samvittighed kunne foretage denne gradvise lettelse i kreditstramningen, måtte der ske en inddækning af statens forøgede udgifter i et sådant omfang, at man fastholdt den faste, stramme finanspolitik; det var det, der var sigtet med vore afgiftsforslag, og det er det, vi håber der nu opnås i det rimelige og nødvendige omfang.

Vi mener på baggrund af de afgifter, der nu er enighed om, at kunne opfordre Nationalbanken til at føre sine forhandlinger med realkreditinstitutterne til ende om gradvis lempelse. Jeg kan tilslutte mig hr. Baunsgaards betragtninger herover, og jeg ved, at finansministeren yderligere vil gøre bemærkninger herom.

Da disse afgiftsforslag blev behandlet, sagde man både fra partiet venstres side og fra det radikale venstres side, at man måtte lægge vægt på ved behandlingen af de finansielle problemer, at disse kom til at indgå i en større sammenhæng, hvorved flere ting — og mere langsigtede ting — samtidig blev løst, og her pegede man ganske særligt på boligproblemernes løsning.

Det er klart, at ønsket om at få en løsning på boligproblemerne ikke kunne være en tanke, der var fremmed for regeringen. Vi havde allerede for et år siden — sidste forår — tilsluttet os det såkaldte lille boligforlig, og det er da klart, at regeringen var sindet at efterleve det, man dér havde tilsluttet sig; mit svar til hr. Poul Møller på det punkt kan være ganske kort og ganske klart. (Poul Møller: Jeg var heller ikke i tvivl!). Vi gik derfor gerne ind i disse forhandlinger, og det, der var spørgsmålet, var, om der virkelig var politisk bærekraft her i tinget for et boligforlig, som var socialt forsvarligt, som var effektivt, som kunne tilfredsstille ønskerne om en lavere rente for det sociale nybyggeri, som kunne tilfredsstille de krav, især ungdommen her måtte stille til en boligløsning.

Det er da udelukkende med tilfredshed, jeg i dag konstaterer, at dette viste sig muligt. Det er vel det største, der er sket i løbet af den sidste uges tid, at efter en meget lang periode, hvor de politiske fronter var så stivnede, at samarbejdsopgaven her i tinget næsten ikke kunne løses, har